

עיקר שתהינה *הידברות* בין החברים
אשר מבינים את הדיבורים.

וככל שתהיה יותר *הידברות
תהיה יותר התחזקות* ,

ובמיוחד לאותו חבר הנמצא במצוקה
ובתחושת התרחקות מהדרך.

וירא מנוחה כי טוב – ויט שכמו לסבול
המטה את שכמו להתנהג במדת הסבלנות - ייטב
לו בזה ובבא

'וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה, ויט שכמו
לסבול' וגו' (מט טו). בספר חדוות שמחה (ליקוט
מתורתו של הרה"ק רבי שמחה בונם מפרשיסחא
זיע"א, פרשתן אות יג) מובא להקשות, לכאורה
הסברא נותנת להיפך, שאם המנוחה היא דבר
טוב, מדוע יהיה רצון לעבוד - 'ויט שכמו לסבול',
הלא אם יעבוד, לא תהיה לו מנוחה.

ותירץ בזו הלשון 'כי העצה למנוחה - הוא סבלנות.
ואם אין לאדם סבלנות, אזי בשום אופן לא יהיה לו
מנוחה. כי זאת מן הנמנע קודם התיקון, שיהיה
לאדם כל טוב בלא מגרעת, ואפילו רוב טובה אין
להם. ולכן, אם לא ירגיל איש את עצמו בסבלנות,
יהיה לו מגרעות ועלבונות כל ימי חייו. ואם יהיה לו
סבלנות, אזי יבלע בטוב כל ימי חייו, ואת הכל
יסבול ויקבל בטוב. וייטב לו בזה ובבא. וז[ה]ו' ויט

שכמו לסבול", 'לסבול', מלשון סבלנות (יד אבי
שלום דף לו:)
281

כשיש לאדם כאבים מאיזה מכה שקיבל,
נראה לאדם שהכאבים קשורים ישירות למכה
שקיבל.

אבל האמת אינו כן,
יכול להיות אחד שיהיו לו פצעים גדולים
ולא יהיה לו כל כך הרבה כאב

ויכול להיות אחד שכמעט ולא רואים עליו כל פצע
וחבורה
ובכל זאת הכאבים שלו יהיו כ"כ גדולים וחזקים
עד שלא יוכל להרדם מרוב כאבים
וגם יהיה ניכר על פניו
איך שנושך את השפתיים מרוב כאבים.

המקור והשורש של הכאבים אינם תלויים בגוף
המכה
אלא בחשיבה של האדם איך לקבל ואיך להתיחס
למכה.

142

כשיש צורך לסבול, נסבול הלא הוא לטובתנו.
אלא שאם מקבלים את הצורך מתוך נכונות
אזי הסבל עובר כמעט מבלי שנרגיש אותו
כמו הגלות של אברהם ויצחק סבלו
בארץ כנען מאז ברית בין הבתרים,

וירידת יעקב בדרך כבוד במקום שרשראות של
ברזל.

142

שיתבונן בעצמו ויראה שהוא מלא כשלונות ואינו
יציב
לכן יש רגע שנמצא בעצבות
ויש רגע ששרוי בכעס.
וכאשר מתבונן בכל זה
מבין שהוא בעצם רק נברא רק יצירה
ולא בורא ולא יוצר,

משום שאם הוא היוצר
היה יכול להחליט לעשות כרצונו
ולשלוט במצבים שלו
ולהיות תמיד יציב כפי רצונו.

אבל לאחר שרואה שכל חייו
הם עליות וירידות
הן כמו כדור שמגלגלין ממקום למקום
אז מבין בנפשו שהוא רק נברא
וא"כ מוכרח להיות
שישנן בורא וטוב ה' לכל
החברותא 449
כמו אמא שרוצה לנסות
"אם הילד שלה אוהב אותה",
והיא מתחבאת
ומחכה לראות אם יחפש אותה
ויזעק "אמא"

כך הריבונו של עולם מתחבא מאיתנו כל רגע לבדוק אם אנו רוצים באמת לחיות איתו.

וכשאנו כולנו נרצה באמת לחיות איתו הוא יתגלה עלינו"

ר' אשר אמר :
ברצוני לבקש מכם תעשו את הכל כדי *שתתחזקו ביניכם*,
בהתחזקות בין חברים מבלי להתעייף.

המציאות היא שבחזק חברים ניתן להתחזק ולהתחזק עד אין סוף ולא להתעייף.

חבר שאל את ר' אושר והלא בדורות שלפנינו היו צדיקים קדושי עליון פועלי ישועות, ובוודאי שגם הם התפללו על הגאולה השלימה, והם הלא התכוונו באמת ובתמים לכך, *ואם הם לא נענו מה נענה אכן אבתרייהו*,
אנו אזובי הקיר אנשים פחותי ערך שכמונו..

אמר לו ר' אשר הצדיקים הללו הם עצמם הגיעו *לאורו של משיח* בבחינת גאולה מפאת קרבתם להשי"ת,

אבל השי"ת רוצה דווקא *שאנו הפשוטים* יתפללו אליו, ואנו יכולים בהחלט לזכות לכך ע"י *אחדות שתהא בינינו*,
נוכל לשבר את כל המחסומים של המקטרגים.

===

ר אשר אמר לחבר
אם היית מרגיש גדלו ועומקו רק של *פגם אחד שלך*,
היית מתעלף מגודל *צער השכינה שאתה גרמת בגלל הפגם זה*,
והיית רואה כמה עצום נורא הפגם הזה.

אבל *כשתגיע לידי כך* זהו הצעד הראשון *בעבודת השם* בבחינת *וחטאתי נגדי תמיד*
וזה היה כוחו של דוד המלך

אחד החברים הי"ו שאל את ר' אשר זי"ע האם כבר היתה מלחמת גוג ומגוג או שהיא עוד צריכה לבוא?

ענה ר' אשר:
זה תלוי בק!
אם תחזור בתשובה ותתן נקודה, אז היא כבר היתה,
ואם לא, אז גוג ומגוג עוד יהיה..
והשי"ת ירחמנו

חבר *שאל את רב אושר* לאחר שאביו ז"ל נפטר, איך אני יכול לעשות נחת לאבי ז"ל, מה אוכל לעשות?
תהלים? חסד? צדקה? *סעודה אמנים*?

אמר לו רב אושר זצ"ל:
אם אתה באמת רוצה לעשות נחת לאביך ז"ל, *תהיה בשמחה, ולא רק זה, אלא תשמח את אשתך ואת הילדים שלך*,
זו הנחת האמיתית והרצויה ביותר שתעשה עבורו, *תהיה שמח* *ותשמח* את הסובבים אותך.

ר אשר אמר:

אהבת חינם
זה הדבר היחיד שנשאר לאדם.
לעד ולעולמי עד.

ושוה אפילו נשימה אחת של אהבת חינם – שגם זה נשאר לעולמים ולעולמי עד

===

ר' אשר אמר לתלמיד חכם שנכנס אצלו בפעם הראשונה:
"אם אתה לומד תורה *ואתה לוקח לעצמך את התורה שלך, *מה יש להקב"ה מלימודך*?"

אמר לו ההוא:
 "אם כן אני צריך *להשפיל את עצמי* עד לדרגה
 התחתונה?"

אמר לו ר' אשר:
 "אם אתה חושב שאתה צריך *להשפיל את
 עצמך*,
 איז ארחמנות אויף דיר,
 דו דארפסט נאר אנערקענען אז דו ביזט גאר
 נידרינג די נידריגסטע מדרגה,
 (*רחמנות עליך*, אתה רק צריך להודות שאתה
 ממש בתחתית, ברמה הנמוכה ביותר)
 והתורה שאתה לומד *לא משלך אף מאומה*,
 כי כל החיים שלך *והשכל שלך*
 והדיבורים *הכל משמים קיבלת*,
 והם המדברים,
 ואתה רק צינור זהו העיקר.

ריבוננו של עולם תגאל את עצמך!

הכנסת אותנו לכזו גלות עמוקה והמוח נהיה
 סתום.
 כזה טמטום המוח שאיננו יכולים לפתוח את
 הפה.

יש לך מספיק זכויות בעולם הזה,
 היו לך מספיק קורבנות מיום שבראת את העולם.

מספיק דם מאיתנו.
 הם נתנו את דמם עבורך
 בכדי שיהיו מליצים טובים עבורינו
 בדורות האחרונים הללו שאנו חלשים באמונה.

ר אשר אמר:

כל זמן שהחבר לא רוצה להרוג אותך...
 הוא עדיין לא חבר אמיתי.

אחד החברים רצה לבנות מחסן .

לקח ערבי שבמשך 8 שעות הלך הלוך ושוב.
 מילא שקי חול העמיס על כתפו והוציא החוצה.

החבר בא אל ר אשר ושאל למה שלא אקח
 בחורים ואתעסק איתם.

אמר לו ר אשר

יהודי מתחיל לעבוד ובשק השלישי
 מיד מתחיל לעשות חשבון

איך אפשר לסחוב בצורה אחרת...

ואח"כ ממשיך לחשוב כמה הוא מרוויח...

ומה הוא הולך לבנות פה...
 ועוד ועוד מחשבות...

קשה לו לעשות את אותה פעולה שוב ושוב

הערבי הוא כמו חמור ...
 לא חושב

יכול כל היום כולו לעשות אותה פעולה
 בלי להפעיל גרם של חשיבה
 215

בקשתי
 שלא להסתפק רק בזה שמתאמץ
 דרך קיום התורה והמצוה
 לעלות ולהתעלות

כי על מנת לצאת
 ממציאות הגופני למציאות הרוחני.
 עלינו להזרק אל הביטול
 מתוך כל המציאות בו אנו נמצאים

ולשאוף למלא רצון הבורא ברוך הוא
 מתוך אמונה פשוטה
 בלי לרצות להבין בלי לרצות להרגיש
 ובודאי לא לרצות לחוש את ההתעלות,
 אלא בהכרת השפלות האמיתי
 215

אם יש יהודי אחד בעולם שלא הגיע לשלמות
נחשב אצל כל אדם
כאילו גם הוא לא הגיע לשלמות
בכח הוראת התורה
שכל ישראל ערבים זה לזה,
לפיכך אין לדבר סוף

וכל זמן שכל העולם
לא הגיע לשלמות צריך האדם
לראות בעצמו שאף הוא לא הגיע לשלמות
אפילו אם יעידו עליו שמים וארץ שהגיע לשלמות.

144

האדם - שם נרדף לו
הוא גרגיר אבק "חרפת אדם"

כשם שגרגיר אבק אינו מסוגל לכלום -
כך גם האדם לא יכול לעשות כלום -

אפילו עוד פחות מגרגיר אבק
לולא הבורא ששולח את הסיבה (בורא - סיבה)
לא הי' האדם עומד בשום נסיון -

וגם כך האדם לא עומד בנסיון,
אלא שבאותו רגע שאדם לא עושה
מה שהטבע שלו דורש,
זוהי הסיבה -
אלו הם הרחמים - רחמי שמים.

לולא הבורא ששולח את הסיבה
לא הי' האדם עומד בשום נסיון -

האדם לא עומד בנסיון,
אלא שבאותו רגע שאדם לא עושה
מה שהטבע שלו דורש,
זוהי הסיבה -
אלו הם הרחמים - רחמי שמים.

אולם בזמן שנפל - והיצר הכשילו.
לא להתיאש

אלא להכיר את עצמו שזה אני
וכל הזמן אמלא תאותי., אכעס אגנוב וכו' -

אבל כאותם "רשעים מלאי חרטה"
מתחרט האדם על זה ואומר מחר לא -

והלא זוהי
עיקר הטעות שאני חושב שמחר אתגבר -
הלא אם הרגע לא התגברתי
ודאי שלא אתגבר מחר
זה צריך לזכור כל הזמן.

תניא פרק ו

ואין הקדוש ברוך הוא שורה
אלא על דבר שבוטל אצלו יתברך,

בין בפעל ממש במלאכים עליונים,

בין בכח, בכל איש ישראל למטה
שבוטחו להיות בטל ממש לגבי הקב"ה
במסירת נפשם על קדושת השם.

ולכן אמרו רז"ל שאפלו אחד שיושב
ועוסק בתורה שכינה שרויה בו,
וכל בי עשרה שכינתא שרויא לעולם.

146

האדם מלא כאבים מלא מצוקות
וחוסר תקוה
שעוד יהיה פעם בסדר.

כל זה הוא בגלל
שכל מחשבותיו הם על עצמו.

אני הולך,
אני עושה,
אני חושב,
אני מתכנן,
אני ואני ואני.

ואם האדם תפוס
כל כך עם ה"אני"
ככה זה נראה.

כי האדם נמצא בבית הסוהר
של ה"אני"
ואינו יכול להשתחרר ממנה
146

לך דומיה תהלה (תהלים ס"ה)
האדם כל כך תפוס עם עצמו
שאם משהו לא הולך אצלו
כמו שהוא חושב שצריך להיות,
הוא נכנס ללחץ ואין כבר עם מי לדבר,
העולם נהיה חשך בעדו.
מאבד עשתונותיו ונהיה שבור ורצוף,
מבולבל ומתוסכל

אבל אם "לך" דומיה תהלה.
אם האדם משתחרר מה"אני"
וחי עם ה"לך" אז הוא ב"תהלה".
מפני שה"לך" וה"דומיה" הולכים ביחד,

כי באם האדם אינן תפוס כל כך ב"אני"
וחי את ה"לך" ה' הגדולה
והגבורה והתפארת והנצח וההוד,
ולך ה' הממלכה המתנשא לכל לראש,
לך ה' הצדקה וכו',

אז הוא ב"דומיה", כלומר שהוא בשתיקה
אפילו אם לא הולך אצלו בסדרו,

כי אינו חושב כל כך על הסבל ועל היסורים שלו
כי המחשבות שלו
תפוסים יותר על ה"לך"
וממילא הוא ב'תהלה".
146

ההולך בדרך זו נמצא במצב כזה
אשר אפילו שהכל מנוהל בסדרן ואין לו שום
בעיות
גם כן אינו מרגיש את עצמו כלל כי אם את ה'.

כלומר מה שמתנהל בסדרן הוא בעצם ה' ולית
ליה לגרמי כלום.
ואז ההצלחה של האדם הוא למעלה מן הטבע
עד שרואה בעליל שאין לו כל חלק בהצלחה
כי הכל מציאות ה'.
ההשגחה הפרטית בולטת
בכל עת ורגע ואין זה הוא
כי אם לה' המלוכה.

מכתב ק
לעסוק בעבודה תמיד
כמו שהבהמה אינה מבחנת בעבודתה
כמה תלמים חרשה וכמה משאות נשאה

אלא עובדת ועובדת בלי שום רגש ובלי שום סיפוק
עצמי
ובודאי שאין בפיה שום טרזניה על אדונה
כך צריכה להיות צורת עבודתנו את ה' אלוקינו צור
חיינו ויסוד קיומנו

רק בדרך עבודה זו אפשר לנו להינצל
מן הסכנה התדירית האורבת לנו בכל עת ובכל
שעה

